

[Paul Hansen (Kalundborg).]

de kommunistiske indlæg i denne debat, som er fremført dels af det ærede medlem hr. Frode Jakobsen, dels af den højtærede udenrigsminister. Jeg skal derfor kun til et par af de ærede medlemmer føje nogle bemærkninger i al stilfærdighed, nemlig til det ærede medlem hr. Ingmar Wagner og det ærede medlem hr. Fuglsang.

Det ærede medlem hr. Ingmar Wagner beskæftigede sig meget med det, han kaldte Hitlers generaler, nazigeneraler, nazibødler, og hvilke andre betegnelser det var, han i den sammenhæng anvendte, og ville derved sige, at det var de personer og det system, der nu var tale om at tilvejebringe i Vesttyskland. Det ærede medlem oplæste også citater af nogle skrifter fra Vesttyskland.

Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at vi for vort vedkommende kan gøre lignende iagttagelser for det kommunistisk styrede Østtysklands vedkommende. Jeg har her et citat fra en artikel i „Neues Deutschland“ for 25. marts i år. Det er det blad, der er det socialistiske enhedspartis centralorgan; citatet er fra en artikel, der omhandler folkepolitiet, og det hedder heri:

„Folkepolitiet, der også i dets ledende organer for over 80 pct.s vedkommende består af arbejdere, er en bevæbnet formation af det fra imperialismen befriede folk, som er opfyldt af dyb kærlighed til den arbejdende befolkning og de fredssommelige arbejdere. Folkepolitikets medlemmer er fyldt af had til de amerikanske, engelske og franske imperialister, som vil kaste befolkningen i dobbelt slaveri.“

Så kommer der nogle kønne ord om, hvorledes disse folkepolitifolks moral opdrages, en opdragelse, der til forbillede har Sovjetarmeen, og det hedder videre i artiklen:

„De vestlige løgne-hetzerne forsøger at forgifte denne bevidsthed ved at fastslå, at der i folkepolitiet ligesom i de vesttyske forbund findes tidligere officerer fra den fascistiske værnemagt. Sådanne tidligere officerer findes faktisk.“

Her vil jeg gerne gøre opmærksom på „Demokratiske Breve“ nr. 31, hvori det oplystes, at følgende tidligere højtstående officerer i Hitlerarmeen nu har indflydelsesrige pladser i Østtyskland. Det drejer sig først og fremmest om generalfelt-

marskal von Paulus, generalmajor Otto Korfes, generalmajor Hahling, generalmajor Martin Lattmann, generalmajor Arno von Lenski, oberst Leopold Steidel, flyverkommandant Egbert von Frankenberg og endelig generaløjtnant Leonhard og generaløjtnant Vincenz Müller.

Jeg synes, man skal være meget varsom med at tale, som man gør fra den side, når man i det kommunistisk styrede Østtyskland i så rig udstrækning, som der her gøres rede for, gør anvendelse af tidligere højtstående Hitlerofficerer. Må jeg hertil endelig føje, at den stedfortrædende ministerpræsident Walter Ulbricht holdt en tale i pinsen 1952 i Leipzig til medlemmer af „Freie deutsche Jugend“. Ifølge „Nationalarmee in rotem Licht“ udtalte han ved denne lejlighed følgende:

„Jeg ønsker, at så mange unge som muligt erhverver emblemet „for god viden“. Men jeg udtaler også det ønske, at der af „Freie deutsche Jugend“ vil udgå rigtig mange unge, som vil opnå udmærkelsen som dygtige skarpskytter.“

Vi hilser det derfor med glæde, at centralrådet for FDJ gør alt, hvad der er muligt, for at udvikle de militæriske evner i vor ungdom, således at den i ære kan gennemføre sin opgave: beskyttelsen og forsvaret af vort fædreland.“

Ærlig talt, ærede medlem, jeg synes ikke, at disse citater ligger langt tilbage for dem, det ærede medlem før nævnte.

Må jeg til det ærede medlem hr. Fuglsang sige, at jeg begriber ikke den tale, det ærede medlem holdt her, hvori han sagde, at han ikke kunne fatte det, man stod overfor med hensyn til Tysklands genbevæbning. Jeg begriber ikke det ærede medlems tale, for jeg står her med folketingstidende for 1951—52, med den udenrigspolitiske debat, som fandt sted den 6. maj 1952. På sp. 4078 gengives nogle udtalelser af det ærede medlem om den note fra Sovjetunionen, som den 10. marts 1952 var tilsendt vestmagterne, hvori man gik ind for, at et genforenet Tyskland skulle have et militært forsvar. Herom sagde det ærede medlem:

„Dette punkt om de militære stridskræfter er en logisk følge af det, der må være fredstraktatens formål, nemlig at skabe et enigt uafhængigt Tyskland; for det er rigtigt, som den højtærede